

erkendes var til Stede, og draget Nytte af Erfaringer, som paa det ene og det andet Punkt med Hensyn til Enkeltheder var gjorte. Der kan naturligvis der alle Dage være noget delte Meninger, om der i et eller andet bestemt Forhold er handlet paa den Maade, som var allermest tilfredsstillende. Men der tror jeg, at man paa Forhaand maa erkende, at intet Parti kan gøre Regning paa, at der paa det militære Omraade styres netop i Overensstemmelse med dette Partis Krav. Man maa tage gensidigt Hensyn, hvis det skal blive muligt at bevare det Samarbejde paa dette Omraade mellem de politiske Partier, som Hensynet til Landets Vel har krævet hele Krigstiden igennem og vedblivende kræver.

Jeg ser da ikke, at der for Højres Forslag om en Kommission foreligger nogen virkelig saglig Begrundelse. Forslaget er fremsat som et Udtryk for en Følelse, som den ærede Ordfører sagde var til Stede i vide Kredse. Denne Følelse er dog neppe saa udbredt, som den ærede Ordfører tænkte sig, og naar den har naaet en vis Lidenskab, saa skyldes dette, saa vidt jeg kan se, Udbredelsen af en Række af ubegrundede Rygter og Fremkomsten af en Række af uforsvarlige Sensationsartikler. Men tage Beslutning her i Rigsdagen paa Grundlag af en saadan Paavirkning vilde, saa vidt jeg kan se, være en Art Panikforanstaltning, som alle Dage er utilraadelig, og som under de nuværende Forhold vil være i højeste Grad uheldig.

Jeg kan derfor for min Del ikke se rettere, end at det hensigtsmæssigste for en rolig Udvikling paa dette Omraade og for Bevarelsen af Samarbejdet mellem Partierne vil være, at Højre erkender, at det Forslag, det her har stillet, ikke er noget helt velovervejet Forslag, og derfor tager det tilbage for gennem Forhandling med Regeringen og de andre Partier at søge de rette Veje til at naa al mulig Oplysning og alt muligt fortsat Samarbejde paa dette Omraade.

J. Pedersen: Det første Spørgsmaal, der melder sig, naar man skal tage Stilling til det foreliggende Forslag, maa efter min Opfattelse være det, om der foreligger nogen Nødvendighed for Nedsættelsen af en Kommission. Dette vil jeg ikke erkende, at der gør. Det er ikke mange Dage siden, at Rigsdagens Medlemmer i et samlet Møde fra Forsvarsministeren modtog meget udførlige Oplysninger om vort Forsvarsbe-

redskab, og Ministeren udtalte ved den Lejlighed — og vi har hørt ham gentage det her i Dag —, at han er villig til at give yderligere Oplysning og besvare Spørgsmaal, som maatte blive stillet til ham, naar der fra den ene eller den anden Side ytrede Ønske om yderligere Oplysninger. Jeg ser derfor ikke rettere, end at Rigsdagens Medlemmer derigennem vil være i Stand til at skaffe sig al den Oplysning om vort Forsvarsberedskab, som de med Rimelighed kan gøre Krav paa, og at det vil være overflødigt, at Landstinget delegerer 15 af sine Medlemmer til paa egen Haand at iværksætte Undersøgelser i den Retning.

Men naar jeg saaledes maa gaa ud fra, at der *ikke* er nogen Nødvendighed for at nedsætte denne Kommission, maa jeg for mit Vedkommende føje til, at jeg tror, at meget taler *imod* at gøre det. Jeg tror, at denne Kommission, hvis den blev nedsat, vilde have alle mulige Betingelser for at gøre Skade, men ingen for at gøre Gavn. Den vilde for det første gøre Skade derved, at den vilde vedligeholde den Uro i Befolkningen, som Ministeren nævnede, og som der ogsaa blev henvist til af Ordføreren for Forslagsstillerne. Og jeg kan ikke se, at der er noget godt i, at den Uro næres, thi jeg ser ikke, hvorledes den, hvis den vokser, skal være i Stand til at give sig noget gavnligt Udslag. Men derhos vilde der jo være den meget store Fare ved at nedsætte en saadan Kommission, at den vilde forstyrre den Enighed, som hidtil har vist sig at være til Stede, naar der var Tale om de Foranstaltninger, som er trufne, og om de Bevillinger, der var nødvendige til deres Gennemførelse. En parlamentarisk Kommission har ikke, saaledes som den ærede Ordfører syntes mig at forudsætte, nogen Bemyndigelse til at gøre Indstilling eller stille Forslag til Tinget. Den parlamentariske Kommissions Opgave er at undersøge, ikke andet. Men naturligvis vilde den, naar den var færdig med sine Undersøgelser, afgive en Betænkning, og deri vilde Medlemmerne faa Lejlighed til at gøre deres forskellige Opfattelser gældende med Hensyn til det, der var fremgaaet af Undersøgelserne, og naturligvis udtale Ønsker om Foretagelse af det ene eller det andet, som man maatte mene var forsømt. Naar en saadan Kommission sammensættes af 15 Medlemmer af alle Partier, er det meget rimeligt, at der vil være Medlemmer, der synes, at eet og andet burde have været gjort, som ikke er blevet gjort, og som